ఎక్‌స్ట్రా

దీ గో-ఎ హెడ్ పిక్చర్ కార్పోరేషనుకు ప్రొప్రయిటరు ముప్పైఏళ్ళ వాడు. అదృష్టాని కతన్ని ఆదర్శంగా చెప్పుకుంటారు. అతను పది హేను రూపాయల నౌకరీ చేసిన ఊళ్ళో ఇప్పుడు నెలకు షుమారు 15 వేలు సంపాదిస్తున్నాడు. దాదాపు పది పన్నెండు లక్షల రూపాయలు అతని పేర పెట్టుబడి అయివుంది.

అతనికి తెలివితేట లేవీ లేవని కొందరన్నారు. తనకు ఏవిధమైన ప్రజ్ఞా లేదని అతనే చెప్పుకునేవాడు. అతనికి ఆత్మే లేదని మరికొందరు అన్నారు. అదృష్టం తప్ప అతని కున్నదంటూ చెప్పుకోబడ్డదేమీలేదు.

అదృష్టం అనేదికూడా కొందరనుకునేటంత అర్థహీనమైనది కాదు. అతని ప్రతి నిర్ణయమూ ఆలోచించిచూస్తే తెలివిగా కనిపించేది. ఆ నిర్ణయానికి రావటానికి అతనా తెలివితేటలు బుద్ధిపూర్వకంగా ఉపయోగించే వాడా అనేది వేరే విషయం. అతను ముట్టుకున్నదల్లా బంగారమయేది. కాని అతను అన్నీ ముట్టుకునేవాడుకాడు. అతను ముట్టుకోనిది బంగారమల్లే కనిపించినా మట్టి అయేది. అతనికి తెలివితేటలు లేవనేది జగద్విఖ్యాత మైనప్పటికీ. తెలివిగల వాళ్ళనిపించుకున్నవారు అతని కన్న ఎక్కువ తెలివితేటలు కనబరిచిం దెన్నడూలేదు. వాళ్ళుచేసే పొరపాట్లు అస లతను చేసేవాడేకాదు. ఎంతో ప్రజ్ఞావంతు లనిపించుకునే వ్యాపారస్తులు అతన్ని గుడ్డిగా అనుకరించి ఒక్కొక్కప్పుడు దెబ్బతినేవాళ్ళు.

అతను సినిమా లైనులోకి ఎందుకు వచ్చాడో ఎవరూ ఊహించలేక పోయినారు. ఈ నాటికీ అతనికి సినిమా తాలూకు తలాతోకా తెలియదు. అతనికి సంగీతం వినటంలోగాని అభినయం గ్రహించటంలోగాని ఏమీ అభిరుచి లేదు. ఈ నాటి కింకా అతను మంచి పిక్చరేమిటో చెడ్డపిక్చరేమిటో ఎరగడు. తన చిత్రనిర్మాణానికిగాను అతను అనేకమందిని పట్టి

వారందరికీ తలా ఒక డిపార్టుమెంటూ వప్పజెప్పి తను స్టూడియోకైనా రాకుండా సగటున తను తీసే ప్రతి పిక్చరుమీదా పాతిక ముప్పైయివేలు నికర లాభం గుంజుకుంటున్నాడు. అతనిమీద మరొక ప్రొడ్యూసరు ఒక విసురు విసిరినట్టు ప్రతీతి: "—నికి వ్యాపార జ్ఞానం లేకపోవటం వల్ల, తను దివాలాతీస్తున్న సంగతికూడా తెలుసుకోలేడు. ఈ లోపుగా చెడుమార్గాన పోతూవుండిన వ్యాపారం దానంతట అదే మళ్ళీ లాభాన పడుతుంది. అదే మరొకడైతే సంవత్సరానికోసారి దివాలా తీసి ఉండును—కేవలమూ భయం కొద్దీ!"

అతను జీవితంలో స్వేచ్ఛాజీవి. తాగుతాడు. స్త్రీ వ్యసనంకూడా బాగా ఉంది. గుర్రప్పందాల్లో బాగా డబ్బు పెడతాడు....గెలుస్తాడు. కాని వ్యాపారంలో ఎంతో నియమం పాటిస్తాడు. వేరే దృష్టాంతం దేనికి? అతను తను సినిమాల్లో నటించే ఆడవాళ్ళతో ఎన్నడూ మాట్లాడిఅయినా ఎరగడు. అతని పిక్చరులో బుక్కయేవాళ్ళు, ఆడవాళ్ళయేది మగవాళ్ళయేది, మేనేజరుసు చూడవలసిందే.

ఆ కారణంచేత మాలతి మొదట్లో మేనేజరు దగ్గిరికే వెళ్ళింది. కాని అతని ప్రవర్తన ఆమెకు నచ్చలేదు. అతను అనవసర ప్రసంగం ప్రారంభించాడు. అతన్ని చూడవచ్చే ఆడవాళ్లు అతన్ని సామాన్యంగా ప్రోత్సహించేవాళ్ళు. మాలతి ఎదురుతిరగటం మేనేజరుగారికి కొత్త అనుభవమే. పైగా మాలతి అతనితో, "నాకు ఫిలిముల్లో వేషం వెయ్యటం తప్ప ఈ జన్మకి ఇంకో కోరికలేదు." అన్నదికూడాను. సామాన్యంగా అతని దగ్గిరికి వ్యవహారరీత్యా వచ్చేవారందరికీ అదే కోరిక. దానికోసం కాస్తో కూస్తో త్యాగంచెయ్యటానికి వాళ్లు సంసిద్ధులుగానే వుంటారు. కాని ఈ మాలతి–మాలతి టాక్సీ ఎక్కి నేరుగా ప్రొప్రయిటరు గారింటికి పోయింది — పని కనుక్కొమ్మన్నారని చెప్పిన నౌకరుకు, "రహస్య విషయాలు మాట్లాడాలట అనిచెప్పు!" అని జవాబు

చెప్పింది. మళ్ళీవచ్చి నౌకరు మాలతిని లోపలికి తీసుకుపోయి కుర్చో బెట్టాడు.

ప్రొడ్యుసరు ఏదో కాగితాలు చూసుకుంటున్నట్టు నటిస్తూ మాలతికేసి చూడలేదు. నోట్లోవున్న చుట్టకూడా తియ్యకుండా "నేను మీకేంసహాయం చెయ్యగలను?" అన్నాడు.

"నాకు మీరుతీసే పిక్చరులో నటించాలని ఉంది!" అన్నది మాలతి.

"నాకు ఆ గొడవ ఏమీ తెలియదు. అదంతా మా మేనేజరే చూస్తాడు. నన్నుచూసి లాభం లేదు. దయచేసి వారినే చూడండి!" అన్నాడు ప్రొడ్యుసరు.

"ఆయన్ను చూడటమయింది. తాతకు దగ్గులు నేర్పినట్టు మీ మేనేజరుగారు నాకు శరీరం లంచంపెట్టటం నేర్పుతున్నారు. శరీరం అమ్ముకోవటం నేనిదివరకే ఎరుగుదును. కాని శరీరం లంచం పెట్టటం నా కనుభవంలేదు, ఇష్టమూలేదు. అట్లా పొకిరి అభిమానం సంపాదించి నా శక్తికి మించిన వేషంవేసి అపఖ్యాతి పాలుకావటం నాకసలిష్టంలేదు. పిక్చర్సులో పైకి రావాలని నేను తహతహ లాడిపోతున్నాను. నేనుఎక్స్ట్రాగా బయలుదేరడానికూడా సిద్ధంగానే ఉన్నాను, నేను పనికొచ్చేది అందుకే ఐతే! మీరు కాస్త దయచేసి—"

ఈ ఉపన్యాసంతో దంగయి ప్రొడ్యుసరు మాలతికేసి చూడసాగాడు. అతని చెయ్యి అప్రయత్నంగా నోటినుంచి చుట్ట తీసేసింది. కాని అతని రెండు దవడలకూ రెండు చుట్టల ఎడం ఏర్పడింది.

చెదిరిన మనస్సు మళ్లీ కుదటపడగానే ప్రొడ్యుసరు తెలుసుకున్న విషయం ఏమంటే తనతో మాట్లాడుతున్నమనిషి పాతిక సంవత్సరాల ప్రాయంగల అపరూప సుందరి అని.

మంచి తెలివి తేటలు లేనివాళ్ళు దేన్నీ గాఢంగా కాంక్షించలేరు! ప్రొడ్యుసరు ఇప్పుడు మాలతిని కాక్షించినంత గాఢంగా అదివరకే

స్త్రీని కాంక్షించి ఉండలేదు. దాన్నిబట్టి, మాలతి తాత్కాలికంగా అతని తెలివితేటలను పెంపొందించుకోవాలి.

తను చాలా పటువుగా మాట్లాడాననుకున్న మాలతి, ప్రొప్రయిటరు తనకేసి రెండు నిమిషాలు రెప్పవాల్చకుండా చూసికూడా ఏమీ సమాధానం చెప్పకపోవటమే కాక తలవంచుకుని రాసుకోవటం మొదలు పెట్టేసరికి. నిరుత్సాహం పొందింది. కాని ప్రొప్రయిటరు తనరాత పూర్తి చేసి ఆకాగితం మాలతికిచ్చి, 'మేనేజరును మళ్లీ చూడు!' అన్నాడు. ఈసారి ఆమెను కాస్త స్వతంత్రంగా-ఐనా, చులకనచేసి కాకుండా సంబోధిస్తూ.

ప్రొప్రయిటరుగారింటిముందు మర్నాడు మళ్ళీ హాజరయింది మాలతి. ఆమెను చూడగానే ప్రొప్రయిటరు చివాలున లేచి నిలబడి, "మళ్లీనాదగ్గిరకెందు కొచ్చావు?" అన్నాడు.

మాలతి నిర్లక్ష్యంగా నవ్వి, "నన్ను మాటిమాటికీ చూడటం దుర్భరంగా ఉందా ఏమిటి" అన్నది.

ప్రొప్రయిటరు నవ్వకుండానే, 'లేదు, నిన్ను చూస్తున్నకొద్దీ అందంగా కనిపిస్తున్నావు. అదే చిక్కు. ఇంకా రెండుసార్లు నాదగ్గిరి కిట్లావచ్చావంటే నీకు పెద్దవేషం ఇమ్మని మేనేజరును ఆజ్ఞాపించి ఊరుకుంటాను. అది నాకిష్టం లేదు. దేవికారాణికైనా నే నదే చెపుతాను" అన్నాడు.

"అది నాకూ ఇష్టంలేదు. కాంతారావుకైనా నే నదే చెబుతాను" అన్నది మాలతి.

"మరయితే ఇప్పుడు నాతో పనేవిటి?"

"మీ ఉత్తరం చూడగానే నన్ను మీ మేనేజరుగారు మేకప్‌చేయించి కామెరాఎదట మైకులో మాట్లాడించారు. ఒక చిన్న టెస్టుకూడా తీసి పట్టున్నారు. నేను మేకప్ తీసేసి వెళ్లిపోవటానికి సిద్ధపడుతూండగా మీ స్టూడియో ఊడ్చేవాడొకడు వచ్చి, 'నువ్వు సరిగా ఫొటోగ్రాఫు కావనీ, నీ గొంతు సరిగా రికార్డు కాదనీ మేనేజరుగారు చెప్పమన్నారు' అన్నాడు."

ప్రొప్రయిటరు అంతలో రుద్రుడల్లే అయిపోయి. "నా స్టూడియో మేనేజిమెంటుమీద అసత్యాలు కల్పించటానికి నీ కధికారం లేదు" అన్నాడు తీవ్రంగా.

"నా టెస్టువేసి అయినా చూడకుండా నేను ఫొటోగ్రాఫు కానని. నా గొంతు రికార్డు కాదనీ అన్నవాళ్ళను ఎట్లా గౌరవించమన్నారు? ఒక వేళ నాతో ఆ విషయం చెప్పినవాడు మీ స్టూడియో ఉద్యోవాడుకాడేమో. మీ డైరెక్టరేమో! అయితే నా పొరపాటు క్షమించండి!" అన్నదిమాలతి.

ప్రొప్రయిటరు ఇక గంభీరంగా ఉండలేక పోయినాడు. అతను నవ్వుతూ, "ఇవాళ నేను స్టూడియోకు వెళ్లి, నీ టెస్టుచూసి, మా మేనేజరుతో మాట్లాడి వస్తాను. ఇది కేవలమూ నీ తృప్తికోసం సుమా! మా కామెరామాన్ నిన్నుచూసి ఫోటోగ్రాఫు కావంటే వేరే టెస్టు చూడక్కర్లేదు. నీ గొంతయినా అంతే! నాకింద పనిచేసేవారిలో నా కామాత్రం విశ్వాసం ఉంది. వాళ్లంత తెలివిగలవాళ్లు గాకపోతే ఏమీ తెలియకుండా నేనెట్లా స్టూడియో రన్ చేస్తున్నాను? వెళ్లు, రేపు కనిపించు, ఒక్కక్షణం ఉండు! బోయ్, దో కప్ చా!"

అన్న ప్రకారం ప్రొప్రయిటరు స్టూడియోకు వెళ్ళి మాలతి టెస్టు చూశాడు. టెస్టుచూసి ప్రొప్రయిటరు ఏమీ గ్రహించలేనిమాట నిజమే, కాని అతని చదువురాని కళ్ళకికూడా తనతో మాట్లాడే మాలతికీ టెస్టులో వున్న మాలతికీ చాలా తేడా కనిపించింది. ఆమీదట కామెరామాన్ ఫేస్ మాడెలింగుమీదా, సౌండు రికార్డిస్టు హైఫ్రీక్వెన్సీసమీదా చెరో పది నిమిషాలూ మాటాడి మాలతి దండగని తేల్చారు. ఆటుతర్వాత మాలతి ఎక్స్ట్రాగాతప్ప పనికిరాదని రుజువు చెయ్యటానికి మేనేజరు సరిగా ముప్పై అయిదు సెకండ్లు తీసుకున్నాడు. ప్రొప్రయిటరు విచారగ్రస్తుడైనాడు.

"ఇది చాలా విచిత్రంగా ఉంది. ఆ పిల్ల నాతో మాట్లాడుతుంటే నేనామె మొహంమీదినించి కళ్లు మరల్చలేను. ఆమె మాట్లాడినంత ఘాటుగా

ఏ స్టార్ కూడా తెరమీద మాట్లాడగా చూడలేదు. ఒప్పుచేస్తే ఆమె ఎక్స్ట్రాగాకూడా పనికిరాదు!" అన్నాడు ప్రొప్రయిటరు.

"ఎక్స్ట్రాగా పనికిరాకేం లెండి?" అన్నాడు మేనేజరు నిష్పక్షపాతంగా. ఆమెమీద అతగాడి కింకా ఏమాత్రమో ఆశ పట్టుకుని పీడిస్తున్నది. ఆమెను అవమానం చెయ్యాలనికూడా అతనికి లేకపోలేదు.

"అది ఆ పిల్ల ఖర్మ!" అన్నాడు ప్రొప్రయిటరు. అతనికి అర్థంకాని దంతా ఖర్మే, ప్రొప్రయిటరు ప్రాణానికి.

మర్నాడు మాలతి తనదగ్గిరికి వచ్చినప్పుడు ప్రొప్రయిటరు ఆమెను మొదటిసారి చాలా ఆదరంతో చూశాడు. మెప్పించదలిచిన వాళ్ళకన్న నొప్పించ దలచినవాణ్ణి ఎక్కువ ఆదరంతో చూడటం ప్రొప్రయిటరు విజయానికి ఒక కారణమేమో! ఆమెతో అతను కాస్సేపు స్నేహపూర్వకంగా సంభాషించి ఆఖరుకు చావు కబురు చల్లగా బయట పెట్టాడు.

అది విని ఒక నిమిషంపాటు మాలతి మాటాడలేదు.

"నీకెంత కష్టంగా ఉంటుందో నే నూహించగలను. నీచేత ఎక్స్ట్రా వేషం వేయించుకోవటం నాకు కష్టంగానేఉంది. నువు నాస్టూడియోలో వేషంవేసే ప్రయత్నం విరమించుకుంటే నేను చాలా సంతోషిస్తాను!" అన్నాడు ప్రొప్రయిటరు.

మాలతి కళ్ళలో కృతజ్ఞత కనిపించింది. ఆమె సంతోషరహితమైన చిరునవ్వొకటి నవ్వి, "ఫరవాలేదు. నేను ఎక్స్ట్రా వేషానికి తగివుంటే ఆ వేషమే వేస్తాను!" అన్నది.

ప్రొప్రయిటరు కుర్చీలోనించి లేచి అటూ ఇటూ కాస్సేపు పచారు చేసి, ఆఖరికి మాలతి కెదురుగా నిలబడి, "ఒక లక్షపోతే పోయింది. నీకు ప్రధాన పాత్ర ఇచ్చి ఒక పిచ్చరు తీయిస్తాను. ఇంకా చవుకలోనే తీయిస్తాను" అన్నాడు.

"థాంక్స్! అటువంటి దేమీ చెయ్యకండి. నేను ఎప్పటికైనా నటించగలనని నాకు నమ్మకం ఉంది. నాకు కావలసిందల్లా అనుభవమే. ఒక్కసారిగా పెద్దవేషం వేసి చెడగొట్టితే ఆ అవకాశం కాస్తా పోగొట్టుకున్నదాన్నవుతాను. నన్ను అభిమానంకొద్దీ తొడిమతో సహా తుంచకండి!" అన్నది మాలతి.

నెలకు నూరురూపాయల వేతనంమీద మాలతి చిల్లరవేషాలు వెయ్యటానికి స్టూడియోలో బుక్కయింది. రెండునెలలు గడిచినై. ఈ కాలంలో ప్రొప్రయిటరు స్టూడియోకు రెండుసార్లు వచ్చాడు. కాని అతను మాలతికేసి చూడలేదు. ఆమెను పలకరించ లేదు.

ఒకనాడు ప్రొప్రయిటరుగారు ఫోనుమీద పిలుస్తున్నారని మాలతికి కబురు వచ్చింది. మాలతి ఆదుర్దాతో వెళ్ళి టెలిఫోనులో మాట్లాడటం మొదలు పెట్టింది.

"హలో! ప్రొప్రయిటరుగారా? సాహెబ్జీ!...జీ?"

"నువు మాట్లాడే చోటింకెవరన్నా వున్నారా?" అన్నాడు ప్రొప్రయిటరు.

మాలతి చుట్టూ చూసి, "పాతికమంది ఉన్నారు!" అన్నది.

"ఫరవాలేదు. విను. నిన్ను మరో స్టూడియోవాళ్లు 250 కి బుక్ చేసి మంచి వేషాలిస్తామంటున్నారు. నామాటవిని వెళ్ళు మాలతీ!"

"థాంక్స్! నేను పోను."

"ఏం?"

"మన స్టూడియోలో, చక్కగా పబ్లిసిటీ ఇవ్వటమే చేతకాదు. ఇతర స్టూడియోలవాళ్ళు మనిషికి మించిన పబ్లిసిటీ ఇచ్చి పైకితెచ్చి క్రింద పడేస్తారు. ఇక్కడ హాయిగా అటువంటిదేమీ లేదు. ఈ స్టూడియోలో మనిషి పైకివచ్చిందంటే అదంతా సొంత ప్రజ్ఞేనన్నమాట. అదికాక ఈ స్టూడియోలో శరీరాలు లంచంపెట్టే ఆడవాళ్ళకు పెద్దవేషాలు దొరు

కుతై. వాళ్ళ పక్కన పడుతున్నవాళ్లు చిన్న వేషాలు వేసికూడా ప్రపంచం దృష్టి ఆకర్షించే అవకాశాలున్నై. అందుచేత నేనీ స్టూడియో వదలి పెట్టను. థాంక్స్."

ఆమె రిసీవరు పెట్టేసి వెనక్కు తిరిగేటప్పటికల్లా స్టూడియో మేనేజరు ప్రత్యక్షమైనాడు.

"స్టూడియో వదలిపెట్టవేం? రేపటినించీ నువ్వీ స్టూడియోకు రానవసరం లేదు. ఒకవేళ నిన్ను రాకుండా చెయ్యలేకపోతే నేను రాను. తెలిసిందా! కాషియర్. ఈవిడ జీతం లెక్కకట్టి ఇచ్చెయ్యి." అన్నాడు మేనేజరు.

"అది మీరు లంచంకింద ఉంచుకోరాదూ? నా జీతం ఒక వారానికి పాతిక రూపాయలు. నా శరీరాన్ని బతికున్నరోజుల్లో ఆధరకే అమ్మాను" అన్నది మాలతి కటువుగా.

అక్కడవున్న పాతికమందీ కొయ్యబారి పోయినారు. మేనేజరుగారి నోట మాట రాలేదు. మాలతి మారుమాట లేకుండా నడిచిపోయింది.

ఆరోజు సాయంకాలం మాలతి తన పదిహేను రూపాయల అద్దెగల గుహలో కూర్చునిఉండగా ప్రొప్రయిటరు కారువచ్చి కింద ఆగింది. మరో అయిదునిమిషాలకు యాభై మెట్లూ ఎక్కి ప్రొప్రయిటరుగారు పైకివచ్చారు.

"మాలతీ!" అని పిలుపు వినగానే మాలతి ఉలిక్కిపడ్డది. ఆమె ప్రొప్రయిటరును చూడగానే తొట్రుపడింది. అతను ఆ గుహ యావత్తూ కలియ చూసి ఆమె పరచిన చాపమీద కూర్చున్నాడు. మాలతికూడా కూర్చుంది. చాలాసేపు ఇద్దరూ మాట్లాడలేదు.

"ఇదుగో నీ జీతం. 25 రూపాయలు!" అని ప్రొప్రయిటరు అయిదు కాగితాలు ఆమెచేతిలోపెట్టాడు. "నిన్ను మేనేజరు తొలిగించాడనివిన్నాను. జరిగిందంతా విన్నాను. నేను చెప్పినచోటికి ఇప్పుడైనా పోతావా?"

"ఏం? అట్లా అడుగుతున్నారు?"

"నువు వెళ్ళేటట్టయితే ఆ స్టూడియోలో కొంత డబ్బు పెట్టాలని చూస్తున్నాను."

"నా కర్థం కాలేదు."

"లేదా, నువు వేషంవేసిన పిక్చరయినా కొంటాను. అర్థమయేటందు కేముందీ? సెంటిమెంటు. నీతో నాకేదో సంబంధం ఉండాలనిపించింది. అటువంటి సెంటిమెంట్సు నాకు చాలా ఉన్నై."

"మీవంటి మనిషిని నే నెక్కడా చూడలేదు."

"ఆ స్టూడియోలో కాక ఏ స్టూడియోలో చేరినా నాకుమాత్రం వెంటనే తెలియజెయ్యి!"

"ఎక్కడో చేరకపోతే గడిచేదెట్లా?"

"శరీరం అమ్ముకుంటా నన్నావు?"

"అదీ అయిపోయింది. ఒక తేభ్యం నన్ను ప్రేమించి, నన్ను కొనుక్కోలేక ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడు. ప్రే-మ!"

కాస్సేపు మాలతివంక చూసి ప్రొప్రయిటరు, "ఒకటి చెప్పు! నా స్టూడియోలో తొమ్మిది వారాలున్నావు: ఆ స్టూడియోను ఇంకా బాగు చెయ్యటానికి నీ సలహా డబ్బిచ్చి కొంటాను!" అన్నాడు.

"స్టూడియోలో ఏం జరుగుతున్నదీ తెలుసుకుంటూ ఉండండి. మీ కింద పని చేసేవాళ్ళ ప్రైవేటు విషయాలతో మీకు సంబంధం లేదను కోకండి. చాలా సంబంధం ఉంది. మీ స్టూడియోవల్ల మీ కిప్పుడు లాభం వస్తూండ వచ్చును. అయినా ఇంకా లాభంవచ్చే అవకాశాలు లేకపోలేదు."

"అదే నేనూ అంటున్నది. మేనేజరును మార్చమంటావా?"

"వద్దు. అతను చురుకైన మేనేజరే. కాని అతని వ్యవహారం ఇతర విషయాల్లో బాగుండలేదు."

"నాకు స్టూడియోలో జరిగేదంతా ఎప్పటికప్పుడు తెలుస్తూనే ఉంటుంది. కాని అది సరిగా అర్థంచేసుకునే తెలివితేటలు నాకులేవు."

"అయితే తెలిసినవారిని ఇంకోర్ని పెట్టండి."

"నువ్వుంటావా? నీకు జీతం ఇస్తాను."

"నేనా? నేనేం చెయ్యాలి?"

"నే నెప్పుడేం చెయ్యాలో చెప్పాలి."

"నాకా తాహతు లేదు."

"నన్ను పెళ్ళాడితే నీ కా తాహతు వస్తుంది!" అన్నాడు ప్రొప్రయిటరు, "నీ కభ్యంతరం లేనట్టయితే!"

అంత మాటకారి అయిన మాలతి మాట తడబడ్డది. "నాకు-నాకు-".

ప్రొప్రయిటరు అర్థం చేసుకున్నాడు.

* * *

మాలతి వివాహం స్టూడియోలో జరిగింది. స్టూడియోలో పనిచేసిన వారంతా అక్కడే ఉన్నారు. అనేకమంది గొప్పగొప్ప వ్యాపారస్తులుకూడా వచ్చారు.

స్టూడియో మేనేజరుతో మాలతి, "ఏమండీ, నాకు మీస్టూడియోలో చిన్న ఉద్యోగం ఇప్పిస్తారా?" అన్నది నవ్వుతూ.

"కావాలంటే ఎక్స్ట్రావేషం ఇప్పిస్తాను" అన్నాడు మేనేజరు, తనూ నవ్వుతూ.

"నా కవసరం లేదు. నా కేదయినా పెద్ద వేషం ఇస్తేనే వేస్తాను," అన్నది మాలతి.

"అట్లా అయితే మీ రింకో స్టూడియో ప్రొప్రయిటర్ని పెళ్ళాడవలసింది!" అన్నాడు మేనేజరు.

"నేను చెప్పలేదా, మన మేనేజరు చురుకైనవాడని?" అన్నది మాలతి మొగుడితో.